

deix d'admiració escoltant com l'artista escomet sense rependre l'alé un seguit de notes, i acaba amb una d'agudíssima sostinguda llarga estona i amb un esforç que talment sembla que hagi de treure'l fetge per la boca; és el públic a que'l sedueix el gran soroll orquestal i'l gran moviment a l'escena; és el públic que quan s'entusiasma, esclata en formidables ovacions i aixordadors *bravos*.

Meyerbeer composà per aquest públic que és precisament el qui'l feu triomfar i coronar de gl'oria. Mentre hi hagi públic, d'aquesta mena, Meyerbeer serà immortal.

«CONCERTS MANEN». Els que amen la música seria i són devots dels autors clàssics, havien de sortir mal impresionats de les dues sessions donades darrerament per aquest il·lustre artista al Palau de la Música Catalana. Es una llàstima que'ls artistes de la talla d'en Manén, per a conseguir éxits de taquilla, que sempre tenen assegurats, sacrificuin lo que hauria d'ésser primer que tot, la moralitat i sinceritat artístiques. En Manén va menysprear aquestes dugues coses.

Un programa abigarrat, una execució prodigiosa, aixó sí, formidables aplaudiments i *bravos* i.... poca cosa més. Es lamentable.

Un concer de Mozart dit admirablement en la 1.ª part de la primera sessió, i un concert de Bach en la 1.ª part de la segona en el qual hi prengué part el seriós violinista Joan Massià, que cada día's fa més estimable, compensaren una mica el disgust de lo que vingué després.

«SESSIÓ SCHUMANN». Sembla que's va comprenent cada día més la necessitat d'especialitzar les sessions musicals dedicades als *amateurs* de la bona música. Un dia es l'«Associació de Música de Camera» organitzant un concert dedicat tot a Bach, com el de gratíssima memoria que tingué lloc al Palau de la Música, el Juny del 1914, i l'altra dia és l'Associació Musical organitzant un cicle Mozart. Esclar que ço que hauria d'ésser l'aspiració de tots els que volen treure profit de les audicions musicals, assolint un coneixement perfecte de l'esperit i l'estil dels autors, resulta, moltes vegades, incompatible amb l'interés de taquilla, car el públic en la seva majoria persegueix un fi purament sensual, el de passar l'estona escoltant música. Però als estudiosos han de resultar casi completament estérils aquets concerts abigarrats que desorienten completament. Com pot formar-se concepte de Mozart, Chopín, Bach i Beethoven,—per exemple—amb una sola Sonata del primer seguida d'un Nocturn del segón, una Sonata del tercer i una Fuga del últim? Fins els executants, cómpoden interpretar bé, per flexible que sigui el séu temperament, en una matèxia sessió, autors tan distins?

Vetaquí perquè el concert donat darrerament al Palau de la Música Catalana pel Trio Barcelona havia de resultar força profitós per als socis de l'Associació